

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001221 12 Кж
Бања Лука, 18.10.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног К.К., због кривичних дјела тешки случај разбојништва 151. став 2. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио, два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2., кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја и експлозивних материја из члана 399. став 2. и кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001221 12 Кв 3 од 20. јула 2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.10.2012. године у присуству осуђеног, а у одсуству уредно обавјештеног републичког тужиоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба осуђеног К.К. и пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001221 12 Кв 3 од 20. јула 2012. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001221 12 Кв 3 од 20. јула 2012. године уважен је приједлог осуђеног К.К. и преиначене у одлуци о казни правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број: К-6/01 од 17.5.2001. године, којом је осуђеном изречена казна затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, због кривичног дјела тешки случај разбојништва из члана 151. став 2. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС - посебни дио) и број: 13 0 К 001221 10 Кв од 05.09.2011. године, којом је осуђеном изречена јединствена казна затвора у трајању од 9 (девет) година због два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2., у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и

промет оружја и експлозивних материја из члана 399. став 2. и кривичним дјелом фалсификовање исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), тако што су ове казне узете као утврђене па је, примјеном члана 42. став 2. тачка 2) КЗ РС осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју му је урачунато вријеме које је проведено у притвору и на издржавању казни.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио осуђени због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да другостепени суд уважи жалбу и побијану пресуду преиначи и осуђеном изрекне јединствену казну затвора у трајању од 15 година или мању јединствену казну затвора.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и да ли је на штету осуђеног повријеђен Кривични закон, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12 од 11. јуна 2012. године - у даљем тексту: ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Испитујући жалбени приговор да је повријеђено право на одбрану оптуженог тиме што у овом поступку није имао браниоца, у чему жалба налази битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП, овај суд налази да та повреда није почињена. Ово из разлога што је чланом 53. ЗКП РС прописано када осумњичени, односно оптужени мора имати браниоца, а ставом 4. истог члана да је обавезна одбрана за поступак по ванредном правном лијеку само у случају да је изречена казна дуготрајног затвора.

Нема ни повреде Кривичног закона коју жалба види у погрешној примјени одредби о стицају кривичних дјела, односно изрицању јединствене казне затвора, сматрајући да је требало примјенити Кривични закон који је важио 1999. године, односно у вријеме када је почињено дјело са највећом затворском казном (14 година), према коме (члан 48. став 2. тачка 3) Кривичног закона Републике Српске - општи дио), ако је суд за кривична дјела у стицају утврдио казне затвора, јединствена казна мора бити већа од сваке појединачно утврђене казне, али не смије достићи збир утврђених казни нити прећи петнаест година затвора, јер жалба испушта из вида да су кривична дјела извршена у вријеме важења два Кривична закона. Наиме, кривично дјело тешки случај разбојништва из члана 151. став 2. КЗ РС - посебни дио извршено је дана 10.3.1998. године, када заиста јединствена казна затвора за стицај кривичних дјела није могла прећи 15 година затвора, док су остала кривична дјела извршена 2003., 2004. и 2005. године, дакле у вријеме важења КЗ РС, према коме (члан 42. став 2. тачка 2), ако је суд за кривична дјела у стицају утврдио казне затвора, јединствена казна мора бити већа од сваке појединачно утврђене казне, али не смије достићи збир утврђених казни нити прећи

двадесет година затвора. Дакле, код овакве ситуације није могуће ретроактивно примјенити, по ставу жалбе осуђеног, блажи закон на кривична дјела која су почињена послије престанка важења тог закона. Разматрајући по службеној дужности и да ли је на штету осуђеног повријеђен Кривични закон овај суд није нашао ни таквих повреда.

Жалба оптуженог сматра да је побијана пресуда требала цијенити олакшавајуће околности на страни осуђеног, побуде и околности под којима су кривична дјела извршена, ранији живот, личне прилике и држање учиниоца и на издржавању казне затвора, што је све довело до тога да суд није правилно одмјерио казну. Међутим, правилан је приступ првостепеног суда у побијаној пресуди који је приликом одмјеравања јединствене казне затвора за дјела у стицају имао у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које су првостепени судови цијенили приликом изрицања појединачних казни, односно да је осуђени, након осуде на казну затвора у трајању од 14 година, побјегао са издржавања казне затвора и у бјекству починио још два истоврсна кривична дјела - разбојништва и још два кривична дјела, при чему побијана пресуда цијени, такође правилно, друштвену опасност почињених дјела, личност и степен кривичне одговорности осуђеног.

И овај суд налази да су правилно цијењене све околности, утврђене у ранијим пресудама, које могу бити од утицаја приликом изрицања јединствене казне затвора за дјела у стицају.

Ради изнесеног жалба осуђеног је одбијена као неоснована, а на основу одредбе члана 327. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић